

**Τῶν δύο Ξυλανθρώπων πατινάδα
'μπροστά' στοῦ Παλατιοῦ τῆν Σπιανάδα.**

Φ.— Πρόβαλε, καμκρωτή
καὶ ζαχαροζυμωτή,
καὶ σ' ἔμας ἀπὸ ψηλά
ρίξε τίποτα ψιλά.

Σὺ Ναπολεόντων γέννα,
πρόβαλ' ἔξω στὸ μπακλόνη,
καὶ στὸν Περικλῆ κι' ἔμένα
σκόρπισε ναπολεόνι.

Ἄ πολλῶν χαρίτων βρούσι,
λέν πῶς ἐξεράγη κρίσις
καὶ μέσ' στὴν Ἀμερικὴ
κι' ἔπρεσε λιμὸς κι' ἔκει.

Εὐχομαι τὰ στέφανά σου νάκι πάντα ραδινά,
κι' ὁ Σιμόπουλος ἀν' βρήκε περισσεύματα ξανά,
μὰ γὰρ μὰς δὲν περισσεύει μῆτε κάλπικο λεφτό...
πῶς σου φαίνεται κι' αὐτό;

Τὸν ἐπῆρε τέλος πάντων τὸν ἀσίχη τὸν Γεωργιάκη,
κι' ἔγινε κι' ὑποδοχὴ
μὲ τιμαὶς κι' ἀνθοερχογί,
μόνο μερικαῖς σημαῖες ποὺ ξεθάβανε λιγάκι.

Νὰ τὸν χαιρεσάκι, Μαρία, νὰ οὐ χαιρεταὶ κι' αὐτός...
κι' ἀπὸ Τρίπολι κι' Ἀνάπλι κ' οὐθαλήθηκε στρατός
μόνο γὰρ χατήρι σου
νὰ τὸν δῆ κι' ὁ κύρης σου,
ποῦ μὲ φράγκικα μὰς ἔλθε καὶ ψηλοκαπελαδοῦρα,
κι' ἔκανε πολλὰ φιοῦρα.

Π.—Κι' ὁ Ξυλένης Περικλέτος χαρωπὸς εὐχαῖς σου στέλλει,
χαίρε κάντιο, χαίρε μέλι.
Ποῖων γάμων ἐβδομάκι
γεγὰ χαρὰ στὸ ροιζικό σου...
καλοροϊζικό γὰρ μὰς
νάκι τὸ ποδαρικό σου.

Καὶ τὸν Πρίγκηπα συγχαίρω, τὸν λαβέντι τὸν γαμπρό,
ὅπου πῆρε τὴν Μαρία, τὸ κορίτσι τὸ λαμπρό.
Εὐχομαι κι' ἐγὼ γι' αὐτὸν καλοροϊζικό τὸν γάμο,
νάλθουν τὰ καλά σωρὸς ὅπως τοῦ γαμπροῦ τὴν ἄμμο,
νάλθῃ κι' ὁ Φουρμὴ νὰ κέρη στολόν υποδρόμιον,
κι' ἐγὼ πάντα νὰ χορεύω μὲ χορὸν περριχίον.

Γιὰ τοὺς Γάμους φαγοπότι,
στὸ Παλάτι τῶν οἱ πρώτοι,
μὰ δὲν ἔρχεται κανεὶς,
μῆτε Γάλλος συγγενής,
γάλλο κόκκαλο νὰ ρίξῃ καὶ σ' ἔμας τοὺς φουκαράδες,
ποῦ βαροῦμε ταμπουράδες.

Φ.—Φάτε πιέτε, βρε παιδιά, μὲς' στὴ γῆ τοῦ ρεμπελιῶ,
κι' ἐγὼ τώρα τὸ ζευγάρι
εὐχομαι γιὰ τὸ ζευγάρι
καὶ τ' ἀθάνατο νερό καὶ τὸ γάλα τοῦ πουλιοῦ.

Πίνετε τὼν γάμων νέκταρ... ἔλα κέρανα, παπαδά...
ζήτω καὶ τὼν συμπεθέρων... νὰ μὰς ζήσουν τὰ παιδιά.
Κανονῶν ἔχετε βρόντοι,
φιληθῆτε συμπεθεροῦ...
νὰ συμπεθερος τῶνόντι
μὲ γεμάτο τὸ κεμερί.

Εὐχομαι καὶ στὴν Ἀθήνα, Μποναπάρτη, σὰν ἱππότης
καὶ μεγάλη λογιότης
μέγαρο ν' ἀνοίξῃς πρώτης.

Καὶ λογίους ἔκει πέρα
νὰ μαζεύῃς νύκτα μέρα,
καὶ νὰ ψάλλουνε κι' αὐτοὶ τὰ χρωγράφια, τῆς ράνταις,
μ' ἀργυρόσηχη λαλιά,
καὶ νὰ κάνουνε καὶ κοιλιά,
ποῦ νὰ τοὺς στενοχωρῶν τὸ βρακιοῦ τῶν ἡ τράνταις.

Μεγάλος ὁμνῶδός κι' ἐγὼ τὼν γάμων
πρὸ νυμφικῶν ἐξίσταμαι θαλάμων,
καὶ τὴν παστάδα μέλω τὴν γαμήλιον
καθ' ὅλον τῆς Ἑλλάδος τὸ Βασίλειον.

Μὲς' στὴς χαρὰς τὰ γέλοιο καὶ τοὺς ἦχους
κι' ἐγὼ τοῦ Λασκαράτου λέω στίχους:
Ρολάνδος, στὸν αἰῶνα ποῦ βρεθήκαμε,
βοήθα γὰρ παράδεις ἢ χαθῆκαμε.

Πίνετε τώρα στὴν γεμὰ
τῆς νύφης ὄλοισα...
Μαρία λέν τὴν Παναγιά,
Μαρία λέν καὶ σένα

**Καὶ κανεὶσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Γεώργη τοῦ Νικολαΐδη πρώτον ἐργοστάσιον
ἰδρυμένον εἰς τὴν Σμύρνην κ' ἀθλητῶς θαυμάσιον.
Τὶ ποτὰ στομαχικὰ μίαις φάμης περιπίστου,
διαπρέπει δ' ἐξ αὐτῶν
πολυθρόνλητον ποτόν,
ὅπου τὸν ὀνομάζουσι Ὀλγαν, ἐφευρέσεως δικῆς του.
Κι' ἀπὸ σταφυλῆς κοινὰκ ἀφθονοῦν ἐκ τῶν σπανίων...
αὐξῶν δύο κι' ἀντικρὺ στὸ δικό μας Προξενίον.

Κανεὶς δὲν βρίζειαι ποθενὰ
τέτοιοι λουκουμάκι Συριανὰ
καὶ τέτοιακι χαλβαδόπηταις σὰν τοῦ Λογιωτάτου,
ζαχαροπλάστου μὰς γνωστοῦ κι' ἀνθρώπου γλυκυτάτου.
Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κυττάξεται, πολιταί,
πενήντα τέσσαρ' ἀριθμὸν κι' ἄμεσας θὰ τὸν βρῆτε.

Ἐτὴν μεγάλην Βρετανίαν ἐν χορῷ, φῶτι καὶ μύρω,
ὁ Γεωργάκης Ἀρχοντοῦλης, ἀρχιτέκτων ἐν Καίρω,
ἐνυμφεῦθη τὴν ὀραῖαν Ἀριέδνην, θυγατέρα
τοῦ Δελίγαννη σπανίαν, κι' ἦτο πλῆθος ἔκει πέρα,
κι' ὄστεράφωσε τὴν δούλην τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ δούλου
ἢ παρὰ νυμφος τοῦ ζεῖγους Ἀρτεμῖς Ἀδακιοπούλου.